

Wacław Szczepan Król

Official Number	P-1299
Rank	polski: płk pil./302 DM/ brytyjski: W/Cdr
Date of birth	1915-12-25
Date of death	1991-06-15
Cemetery	Warszawa, Powązkowska - Powązki Cmentarz Wojskowy Wsp. 52.261101, 20.955359
Grave	Kwatera: C 30 Rząd: X Grób: 32
Photo of grave	A photograph of a grave in a cemetery. The headstone is black and has a cross on top. The inscription on the stone reads: "S.P. WACŁAW KRÓL PEK PILOT 1915-1991 25 XII 1915 - 15". The grave is decorated with several bouquets of yellow and orange flowers, and several lit candles in glass holders. A small blue tag is attached to the flowers.
Country	Polska
Period	Okres powojenny

Source

Zdjęcia: E.Wysocki

Wacław Król

Urodził się 25 grudnia 1915 roku w miejscowości Krakówka, niedaleko Sandomierza. Był trzecim z kolei dzieckiem Jana i Marianny z domu Kędziora. W 1934 roku zdał maturę i zgłosił się na kurs unitarny do Szkoły Podchorążych Piechoty w Różanie. W maju 1935 przeszedł pomyślnie badania w Centrum Badań Lotniczo-Lekarskich w Warszawie. W drugiej połowie sierpnia ukończył kurs szybowcowy w Ustianowej. 1 października 1935 roku rozpoczął naukę w Szkole Podchorążych Lotnictwa. Po złożeniu egzaminów teoretycznych w kwietniu 1937 roku, wraz z całym rocznikiem pierwszego maja wyjechał do Grudziądza, do Wyższej Szkoły Pilotażu. 15 października 1937 roku został promowany do stopnia podporucznika, jako absolwent X promocji SPL. Otrzymał przydział do III/2 Dywizjonu Myśliwskiego 2 Pułku Lotniczego w Krakowie. Na początku służył w 123, a następnie 121 Eskadrze Myśliwskiej. W czerwcu 1939 roku objął funkcję zastępcy dowódcy 121 EM. W lipcu i sierpniu dowodził zasadzkami, najpierw w Wieluniu, a następnie w Aleksandrowicach. Tam zastał go wybuch wojny.

W związku ze zbliżającym się frontem, piloci zasadzki wkrótce dołączyli do III/2 DM. 3 września podczas ataku na bombowce He 111 samolot Króla został trafiony i stanął w płomieniach, pilot wyskoczył na spadochronie i wylądował nad Wisłą, we wsi Kłaj. Został wzięty za Niemca, lecz z opresji wybawił go patrol wojskowy, który odwiózł go na lotnisko dyonu. 5 września wraz z kpr. P. Zaniewskim zestrzelił He 111 (zwycięstwa tego nie uznała "komisja Bajana).

17 września wraz z całym personelem jednostki przekroczył granicę Rumunii. Z rumuńskiego portu Balcik na statku "St. Nicolas" przepłynął do Bejrutu. Następnie na pokładzie francuskiego "Ville de Strasbourg" 30 października dobił do brzegów Marsylii. Początkowo trafił do koszar w Salon, a następnie do polskiej bazy lotniczej w Lyon. 29 grudnia 1939 r. Król, jako jeden z pierwszych 19 polskich pilotów) został zakwalifikowany na kurs myśliwski w Montpellier. 5 lutego 1940 r. po zakończeniu kursu wrócił do Lyonu. 29 marca znalazł się wraz z kluczem dowodzonym przez por. W. Goettela w Luxeuil, gdzie Polacy zostali wcieleni do składu GC II/7. W czasie walk pod francuskim niebem Królowi oficjalnie przyznano zestrzelenie He 111 (24 maja), Do 17 (3 czerwca) oraz zestrzelenie prawdopodobne Do 17 (1 czerwca). Analiza źródeł polskich i francuskich pozwala skonstatować, że Król 15 maja zespołowo zestrzelił prawdopodobnie He 111, 24 maja zestrzelił zespołowo He 111 i samodzielnie uszkodził He 111, 1 czerwca zespołowo zestrzelił He 111, a 2 i 9 czerwca zestrzelił po jednym He 111.

1 czerwca, podczas walki za linią frontu, jego samolot został mocno postrzelany, wobec czego pilot zdecydował się wycofać się z walki i powrócić do własnej bazy. Silnik samolotu stanął około 4 km od lotniska, a Król wylądował z wypuszczonym podwoziem na polanie leśnej. Dzięki pomocy francuskich żołnierzy szybko dołączył do swej jednostki. Za walki w kampanii letniej 1940 r. wyróżniony został francuskim odznaczeniem Croix de Guerre.

20 czerwca pilotowana przez samolot bombowy GC II/7 przeleciała przez

Morze Śródziemne do Afryki. 26 czerwca Polacy opuścili jednostkę i poprzez Casablankę i Gibraltar dotarli 16 lipca do Liverpoolu. W Wielkiej Brytanii otrzymał numer służbowy P.1299.

Na początku sierpnia 1940 r., po drobnych perypetiach (został omyłkowo skierowany do obozu wojsk lądowych), otrzymał przydział do Leconfield, gdzie formował się 302 "Poznański" Dywizjon Myśliwski. 21 sierpnia został przydzielony do eskadry A 302 DM. W składzie tej jednostki wziął udział w Bitwie o Anglię. W jej trakcie 15 października 1940 r. w rejonie Maidstone zestrzelił Me 109. 13 marca 1941 r. wraz z P/O M. Neyderem oraz P/O B. Bernasiem uszkodził Ju 88. 8 maja nad Ashford zestrzelił kolejnego Me 109. 29 maja awansował na dowódcę eskadry B. 22 listopada odszedł na odpoczynek i pracował jako instruktor w 58 OTU Grangemouth. W czasie pobytu w tej jednostce złamał rękę. 24 maja 1942 roku wrócił do bojowego latania, obejmując stanowisko dowódcy eskadry w 316 "Warszawskim" Dywizjonie Myśliwskim. 5 czerwca 1942 r. podczas operacji Circus 188 zestrzelił w rejonie Le Havre Fw 190 trafiając do grupy polskich "asów" mających na koncie co najmniej pięć zwycięstw powietrznych. 1 grudnia 1942 r. objął stanowisko kontrolera w 315 "Dęblińskim" DM. Trzy tygodnie później, 22 grudnia został przeniesiony do 306 "Toruńskiego" DM.

Zgłosił się ochotniczo na wyjazd do Afryki i został przydzielony do pierwszego składu zespołu. Podczas służby w PFT zestrzelił dwa Me 109 (4 i 21 kwietnia) oraz jednego Mc 202 (20 kwietnia).

Po powrocie do Anglii został 30 czerwca 1943 r. przydzielony do Stacji RAF w Northolt, by 25 lipca trafić do 303 DM. 18 października 1943 r. objął dowództwo 302 DM. Jednostkę przekazał swojemu następcy 5 lipca 1944 r., kiedy to został skierowany do dowództwa 11 Grupy Myśliwskiej. Od 1 października 1944 r. dowodził 61 OTU w Rednal, by 30 stycznia 1945 r. być przydzielonym do 84 GSU (jednostka zapasowa 84 Grupy Myśliwskiej), gdzie był polskim senior officerem. 18 kwietnia został skierowany do bazy RAF w Coltishall, gdzie objął dowództwo stacjonującego tam III Polskiego Skrzydła Myśliwskiego. Od 16 lipca 1945 r. przydzielony do 131 Polskiego Skrzydła Myśliwskiego, gdzie pełnił funkcję oficera ds. dowodzenia w powietrzu (Wing Commander Flying).

Oprócz wspomnianego Croix de Guerre odznaczony był Srebrnym Krzyżem Virtuti Militari (nr 9543), czterokrotnie Krzyżem Walecznych i angielskim DFC. Wykonał 286 lotów bojowych. Służbę w polskim lotnictwie zakończył w polskim stopniu majora i angielskim Wing Commandera.

3 stycznia 1947 r. wraz z rozwiązaniem Skrzydła, Król zakończył swoją służbę w RAF. Wrócił do kraju 26 października 1947 r. Zamieszkał w Jędrzejowie, gdzie pracował jako sprzedawca. W 1948 r. przeniósł się do Warszawy, gdzie powierzono mu stanowisko dyżurnego ruchu w PLL LOT. Po roku, kiedy nasiliły się represje wobec lotników z Zachodu stracił pracę i został kierowcą. Od 1951 r. był magazynierem w Chemicznej Spółdzielni Pracy, jednakże już po roku został zwolniony. Zatrudniono go wtedy w związanych z PAX-em zakładach Veritas, gdzie pracował jako magazynier.

Zmianę sytuacji przyniosły dopiero zmiany polityczne w kraju. 20 października 1956 r. w "Expresie Wieczornym" ukazała się publikacja "Dowodził Dywizjonem 302 - obecnie pracownik fizyczny", w której zaprezentowano postać Wacława Króla. W efekcie 19 stycznia 1957 r. został powołany do Ludowego Wojska Polskiego, do Dowództwa Lotnictwa Operacyjnego. W późniejszym okresie przeszkolił się na odrzutowcach.

13 października 1971 r. na własną prośbę przeszedł na emeryturę w stopniu

pułkownika. Zajął się pisaniem książek, dotyczących dziejów polskiego lotnictwa w II wojnie światowej, szczególnie zaś 302 Dywizjonu. Najbardziej znane z jego książek to wspomnienia "W dywizjonie poznańskim", "Mój Spitfire WX-L", "Walczyłem pod niebem Francji", "Walczyłem pod niebem Londynu" oraz popularno-historyczne opracowania dotyczące historii polskich skrzydeł, m.in. "Polskie dywizjony lotnicze w Wielkiej Brytanii 1940-1945", "Krakowskie skrzydła", "Zgłaszam zestrzelenie Me 262", "302 na start". Za powojenne zasługi Waław Król odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł w Warszawie 15 czerwca 1991 r. Pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

Cyrk Skalskiego. Przyczynek do monografi, G.Sojda, G.Śliżewski. Warszawa 2009